

1914-09-20

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 68

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 86 Nr. 68

Kære Løkke Rosgaard

Da jeg nu i eftermiddag kom hjem
fra Rødning, lå dit brev her.

Og jeg må straks sige dig tak for så
kærligt og omhyggeligt - du har tænkt
paa mig, og nu svarer på mit ønske.

Og så vil jeg tilføje, at skønt
allestavelen des nede nu i dag præstede
mig mere end nogen tid, - så havde
jeg følelsen af, at den for de stakkars
Kirkefolk der nede, ligesom slet ikke
var til - så den gør dem da heller
ikke fortræd.

Det er underligt at sidde mellem
dem der nede i denne tid, de samles så
fæst der i deres lille Kirke, kommer så
trangende og sidder så lyttende til Prekestolen
gode stoffordire ords, der falder som
dug på slagne eng. Og så den
underlighed i deres altesang. Jeg syntes
det var så godt at mærke at de

Harde deres kære skøde på Rønde,
Pladsen, mænd, brodre, sønner og
Kærestes, med sig selv vor Herre Gud.
Nej, hvor her selv er så nær,
der kan det også være det samme
om der ingen albitale er.

Jeg forstår mest af det du skriver
om vanskeligheder ved at male
det samme, anderledes end setop som
det er i Viborg.

Det var mig heller ikke så lige
at jeg tænkte at det skulle være
det samme. Jeg tænkte måske mere
på din gode byrde, eller der
hvor vor Herre komme og skjed
somt ned ad trappen for at
få dem alle ind til sig.

Men du fortæller mig, det var vær
dette, at deres bedrovede øjne
kunde få lov at hvile på noget
kærligt, levende og varmt,
der fik mig til at skrive til
dig. Og nu skal du vistnok
have læst at den bog er godt

i mod det. Jeg har flere gange efter
at brevet var sendt, været bange for
at jeg havde plaget dig med det.

Skub mig en gang i venter kam,
men over ad eders Rønde skal jeg
hvide at vide om du nogen tid
har malet to mænd som jeg
gjør det mest ud af.

Det er den store Kristoffer, og
den Jørgen. Hans ansigt, da det
ligger at dages hos ham, at det
er Herren selv der taler til ham,
— hvor jeg gerne vilde se det mest
af dig.

Hans Agnete - jeg tænker det ofte
over til eders i denne tid. Og hvor
er det dog underligt hvis for os alle
sammen. En god venninde skal
nødig til os da hun fortæller om en
søsters død: jeg synes vor Herre
trækker med at samle os hjems.

Og det gør han da også på sin
mange måder mere. For det er

Da vænne menningen med alt dette
der nu tager os alle saa hjærtet
Men hans hjem-samling er jo ligeså
vel her, som over på den anden side
gravens. Jeg tror, at for os danske
er at den vande, som alle alvorlig
blandt os må føle, og den trængsel
som måske endnu stærkere vil komme
over os, indgangen til en folde
time, for alt det lid, som vi ved
grundtving har fået lyset over, men
saa vi dog endnu så lidt har
båret til verden. Måtte vi dog
have været trofaste mod det der er
givet os.

Jeg er glad ved at vi her lært
din sørgeside Jørgenborg, at kende.
Hun er en god en.

Tak for det trykte I sendte.

Og Jæg så begge to en kærlij
hilsen fra os to i Lille Væum.

20-9-14.

Augustinus

Ikke alt det klatter, men jeg kan så godt
skrive et par ord.